

עפ"ת 10785/04/22 - אחמד אבו כאשף נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 10785-04-22 אבו כאשף נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 45250026213

בפני	כבוד השופט עמית יורם צלקובניק
מערער	אחמד אבו כאשף
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק דין

המערער הורשע בהיעדרו בבית משפט לתעבורה בפתח תקוה בתתע 2672-12-21 ביום 9.12.21 בכך שנהג ביום 12.11.21 ברכב מסוג מרכב אחוד עליו נמסרה הודעת אי שימוש, עבירה לפי סעיף 308(ד) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961. בית משפט קמא (כב' השופטת מ' כהן) גזר על המערער קנס בסך של 2500 ₪, פסילת רישיון נהיגה בפועל למשך 3 חדשים, ופסילה מותנית.

בגזר הדין צוין כי המערער, הנוהג משנת 2018, צבר 12 הרשעות קודמות ובכללן עבירה של נהיגת רכב לא תקין, וכן נהיגה ללא מלווה בהיותו נהג חדש.

בבקשה לביטול פסק הדין שהוגשה על ידי ב"כ המערער ביום 15.3.22 נטען כי המערער לא התייצב לדין בשל דלקת בשן שהסבה לו כאבים מזה מספר ימים, וכי ביום הדין פנה למרפאה וניתן לו טיפול אנטיביוטי והמלצה על מנוחה ל-3 ימים (צורף אישור רפואי מיום 17.2.2022). עוד נטען כי המערער ערך בירור במזכירות בית המשפט ביום 17.2.22 ואז הסתבר לו כי נשפט בהיעדרו.

המערער טען בנוסף, כי יש לו טענות הגנה טובות גם לגופה של אשמה; כי מדוח העבירה עולה כי עוכב למשך 36 דקות עד שהדוח הודפס על ידי השוטר, בלא נערך דוח עיכוב כנדרש, וכי הליקויים ברכב הינם ליקויים מזעריים ולא הייתה הצדקה לאסור שימוש ברכב, וכי העונש שהוטל מחמיר.

בהחלטת בית משפט קמא מיום 16.3.22 בה נדחתה הבקשה, נקבע, כי פסק הדין הומצא למערער ביום 27.12.21 ומשכך הוגשה הבקשה לביטול פסק הדין באיחור, ודי בכך כדי להביא לדחייה על הסף של הבקשה; כי האישור הרפואי אינו ערוך כדין, ולא ברור מתי הונפק, וכי האישור אינו מעלה כי המערער לא היה מסוגל להתייצב לדין; כי לא עולות טענות הגנה ממשיות; וכי העונש שהוטל סביר בשים לב לפסילת המינימום הקבועה בגין העבירה.

ביום 29.3.22 הוצג על ידי המערער "בהמשך לבקשה לביטול פסק דין", "טופס תעודת רופא" (ללא תאריך, פרטי

בדיקה ומועד בדיקה); בהחלטה מיום 1.4.22 נקבע על ידי בית המשפט כי "**הבקשה כבר נדונה**".

בהודעת הערעור נטען על ידי ב"כ המערער עו"ד **ע' קישאוו**, כי לא היה מקום לדחיית בקשת הביטול, שכן פסק הדין לא הומצא לידי המערער ובאישור המסירה צוין השם "איסמעיל" ולא ברור אם מדובר במען או בשמו של בן משפחה, ומכל מקום אין בן משפחה בשם זה המתגורר עם המערער. עוד נטען כי היה מקום להתחשב בנסיבות הרפואיות ובאישור הרפואי שהוצג, וכן בטענות הנוגעות לעיכובו של המערער שלא כדין, ויש לאפשר למערער לקבל יומו בבית המשפט.

בדיון בפניי טען ב"כ המערער טענה נוספת, לפיה כלל לא נמסרה מתחילה למערער הודעת אי שימוש, ודבר קיום ההודעה לא צוין בכתב האישום במסגרת עדי התביעה; משכך לא ניתן היה לייחס למערער עבירה של נהיגה ברכב עליו נמסרה הודעת אי שימוש.

ב"כ המשיבה, עו"ד **ה' כהן - קדוש**, הציגה את הודעת אי השימוש שניתנה למערער ביום 20.6.21 וצוין כי עולה מגוף ההודעה כי המערער סרב לחתום על קבלת ההודעה.

אין מקום לקבלת הערעור.

כפי שקבע בית משפט קמא, הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה בחריגה מסד הזמנים הקבוע בסעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982, ומשכך צדק בית משפט קמא בהחלטתו לדחותה. טענת המערער כי פסק הדין לא הומצא כנדרש הסתמכה על טענות עובדתיות שלא נטענו כלל בבית משפט קמא, ולא נתמכו בתצהירו של המערער, ואין לקבלן.

למעלה מהצורך אוסיף כי אין חולק כי המערער היה מודע למועד הדיון, ולא התייצב כנדרש. הטענה הרפואית שהועלתה אין בה כדי לשכנע, שכן כאב שיניים ומתן טיפול אנטיביוטי לא היה בהם למנוע התייצבות לדיון, והמערער לא היה מרותק למיטה. המערער לא הבהיר מדוע גילה התעניינות במשפטו רק ביום 17.2.22, חודשיים ומעלה לאחר קיום הדיון, ומדוע הוגשה בקשת הביטול רק 3 חדשים ומעלה לאחר הדיון, ויש בשיהוי זמנים זה כדי להמחיש כי המערער לא נתן דעתו בתחילת הדרך, לקיום הדיון בעניינו.

לא ראיתי מקום לטענה בדבר עיוות דין. המערער לא חלק בבית משפט קמא על כך כי נהג ברכב לאחר שנמסרה הודעת אי שימוש - וההודעה אכן הוצגה כאמור בפניי - והטענה כי לא היה מקום לאסור השימוש מתחילה, בשל מהות הליקויים, אין לה נפקות במועד ביצוע העבירה שבפנינו, ואם סבר כך המערער, היה מקום להעלות הטענה במועד מתן הודעת אי השימוש, ולא בדרך של "תקיפה עקיפה" העולה לראשונה רק בשלב הערעור.

עיכובו של המערער לצורך בדיקת מסמכי הרכב והכנת הדוח נתונה בסמכות שוטר על פי תקנה 9(ב) לתקנות התעבורה תשכ"א-1961 וסעיף 69 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996. עיכובו של המערער

למשך מחצית השעה לערך, לא היה נטול סבירות נוכח הצורך בבדיקה, זיהוי והכנת הדוח (סעיף 73(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים); ככל שעוכב המערער מעל 20 דקות היה צורך בהוצאת דוח על עיכוב (סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי סמכויות אכיפה - מעצרים)); עם זאת, נוכח קיומה של סמכות עיכוב, משלא נטען כי מדובר בעיכוב שרירותי, ולנוכח החריגה המועטה, בת דקות ספורות, ממשך זמן העיכוב המצריך הכנת דוח על עיכוב, לא נוצרה פגיעה לא מידתית בזכויות המערער שיש בה כדי להשליך על ההרשעה או על מידת העונש.

ב"כ המערער הסתמך בטיעונו על פסק דינו של בית המשפט העליון (רע"פ 3829/15 **ירדאו קסאי נ. מדינת ישראל**, 20.12.2018) ופסק דינו של בית המשפט השלום בחדרה בת"פ 57956-04-13, בהם זוכו הנאשמים על רקע נסיבות עיכובם, אולם באותם מקרים בוצע עיכוב נטול סמכות מעיקרא, שלא כבעניינו של המערער.

העבירה בה הורשע המערער מחייבת הטלת עונש פסילת מינימום כפי שקבע בית משפט קמא, ואין צורך להבהיר מהו הסיכון בנהיגת רכב שלא תוקן, תוך הפרת צו משטרת. נוכח האמור, ולאור העבר התעבורתי, אין בעונש שהוטל כל חומרה המצדיקה התערבות ערכאת ערעור.

הערעור נדחה.

המערער יפקיד רישיון הנהיגה בבית משפט לתעבורה עד יום 3.7.22. בחישוב תקופת הפסילה יש לנכות את התקופה בה הופקדה הצהרת אובדן מיום 8.3.22 ועד יום 11.4.22.

מזכירות בית המשפט תעביר פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, כ"ב סיוון תשפ"ב, 21 יוני 2022, בהעדר הצדדים.